

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Pare coratge

La trama. Selva colombiana, 2005. A José Crisanto, camperol pare de família nombrosa, les FARC li entreguen el nadó Emmanuel de la segrestada Clara Rojas per a que el criï.

La pel·lícula. “Los europeos estamos viejos. Tenemos que empezar de nuevo, luchar para no caer en la debacle”, sosté el gallec Luis Tosar (Lugo, 1971) protagonista absolut i coproductor de *Operación E*, film que pren partit pels desplaçats. És a dir, els desnonats del món capitalista. Una pel·lícula política, humana. A partir d'allò tan discutible com *basat en fets reals* (¿i què no ho és?), el relat ens endinsa en la selva colombiana, lludriguera de guerrillers letals, càncers amb metastasi social en una democràcia a les beceroles. Potser per això i per contradir-se a si mateix, *Operación E* és franco-hispana, no pas colombiana. I es mulla, a contracorrent. Amb textura de documental abrasiu, de

quan el cinema militant, imperfecte (que va dir Garcia Espinosa allà pels anys 70), es preguntava si el cinema és cultura o negoci? I la resposta, pamfletària, segons l'articula el cineasta Miguel Courtois (París, 1960), no és excessivament contundent. Vull dir que el viacrucis del pobre José Crisanto (portentós, tot sigui dit, Luis Tosar en el gest i la fonètica impostada) autèntic pare coratge amb el matxet a la cintura enfrontant-se a tot bitxo vivent

sense desembeinar, que acaba perfilant un dibuix, tal vegada, massa calcat. M'he n'adono, llamp de déu!, que el terme *calcat* ja no es porta. Com sigui, l'odissea personal i familiar d'un bon ján, obligat a nedar entre dues aigües (o saltar en dos focs creuats), se salda amb un nostàlgic Tosar contra els reixes, tot albirant un futur més que fotut que al començar la pel·lícula. ¿Som davant d'un final obert?... Amb tot, la recuperació d'aquesta crònica d'un desastre anunciat, que a dia d'avui continua virulent, et deixa

Operación E

Director: Miguel Courtois.
Intèrprets: Luis Tosar,
Marina García, Gilberto
Ramírez. Espanya-
França, 2012. 108'. Rambla
Lleida. 17 desembre.

con mal cuerpo.

La imatge. Crisanto-Tosar al piló de l'afusellament, enfrontant-se a una mort segura, que serà una broma macabra.

La frase. “*Jo sóc el responsable del nen!*”, defensa contra qui sigui, el bonàs Crisanto. I Crisanto no és pas el pare biològic, ei! ¿Que només hi ha una família? Tantes com sentiments solidaris. esclar.

La recomanació. De visionat per a cinèfils amb sentit humanitari.